

kommer ud for en dobbelt progression ved at den stærkt progressive skatteskala kombineres med faldende fradrag. Uheldigt virker her også de spring i beskattningen, der fremkommer som følge af aftrapningen af fradraget.

Hele dette beskattningssystem — der i principperne var opretholdt i martsforslaget — forekommer ikke tilfredsstillende.

I det foreliggende forslag har man — i det væsentlige i overensstemmelse med skattelovskommissionens indstillinger — foreslået en gennemgribende nyordning af indkomstbeskattningen for personer, hvorved denne bliver enklere og mere konsekvent og overskuelig.

Den foreslåede ordning går i hovedtræk ud på følgende:

1.) For alle skattepligtige, der skal pålignes skat, opkræves der en almindelig indkomstskat med en fast procentsats — efter forslaget 17 pct.; for skatteydere med en skattepligtig indkomst på over 16000 kr. suppleres den almindelige indkomstskat med en progressiv tillægsskat.

2.) De skattefrie fradrag forenkles stærkt. Fradrag foretages kun ved beregningen af den almindelige indkomstskat; dette medfører samme skattelempe for alle skatteydere uanset størrelsen af deres indkomst.

3.) Skattefradragetsretten, der nu omfatter alle personlige indkomst- og formueskatter, ændres, således at skatterne til staten ikke kan fradrages, hvilket influerer på skatteprocenternes højde. Da spørgsmålet om skattefradragetsretten har sin største praktiske betydning på personbeskattningens område, skal den omtales i denne forbindelse.

1. Skattesats og skatteskalaer.

Den særlige, progressive tillægsskat udskrives kun for personer, hvis skattepligtige indkomst er over 16000 kr.

Da ca. 93 pct. af skatteyderne har en skattepligtig indkomst under den nævnte størrelse (for skatteåret 1952—53), indebærer forslaget, at den aldeles overvejende del af skatteyderne kun bliver pålagt den almindelige indkomstskat, der som foran nævnt beregnes med en fast skattesats på 17 pct. Dette medfører en meget væsentlig forenkling i skatteberegningsarbejdet, hvilket er en betydelig fordel for de pågældende skattemyndigheder. Men foranstaltningens afgørende betydning ligger deri, at der for alle disse skatteyders vedkommende rådes bod på de ulemper, som de nuværende skatteskalaer (udformet under hensyn til skattefradragetsreglen) medfører i tilfælde af ind-

tægtsforøgelse, f. eks. som følge af overarbejde eller ved hustruens overtagelse af erhvervsarbejde. De skattemæssige virkninger af indtægtsforøgelse bliver let overskuelige, idet skatteydere, hvis indkomster ikke kommer op over den indkomst, ved hvilken tillægsskatten sætter ind, altid er klar over, at den yderligere indkomst højst kan blive beskattet med 17 pct. til staten foruden med kommuneskat.

For skatteydere, hvis indkomster er over nævnte grænse, vil indkomstforøgelse være omfattet af tillægsskatten. Også for deres vedkommende er forholdet imidlertid det, at den skatteprocent, hvormed indkomstforøgelsen vil blive beskattet, er lavere end nu som følge af skattefradragetsretens begrænsning, og den yderligere indkomst vil derfor for deres vedkommende ikke blive ramt af så høje skatteprocenter som nu i det første skatteår efter dens erhvervelse.

2. De skattefrie fradrag.

At skattepligtige indkomster på ikke over 16000 kr. kun beskattes med den almindelige indkomstskat betyder ikke, at alle indkomster under denne størrelse i deres helhed beskattes med 17 pct. i indkomstskat til staten.

Efter forslaget indrømmes der, for alle indkomster, ved den almindelige indkomstskats beregning et fradrag, som er tænkt som udtryk for et »eksistensminimum«. Fradraget udgør for hver selvstændig skattepligtig person 2500 kr. Det er i forslaget kaldt »personfradraget«. Hvor mand og hustru sambeskattes, skal de efter forslaget hver have et »personfradrag«, altså ialt et fradrag på 5000 kr. Personfradraget træder i stedet for de nugældende fradrag efter forsørgerstilling, hvis foran påpegede uheldige virkninger ikke kommer frem ved det her foreslåede fradrag, idet dette gives alle skatteydere uanset indkomstens størrelse og virker ens for dem alle, idet det kun indrømmes ved beregningen af den almindelige indkomstskat, der svares med en fast skattesats.

Hvor ægtefællers skattepligtige indkomst ikke er over 16000 kr., indebærer det dobbelte personfradrag i forbindelse med den faste skattesats, at de skattemæssigt er stillet som to selvstændigt skattepligtige personer med sammenlagt den samme skattepligtige indkomst.

Man har foreslået den yderligere forenkling i forhold til den nugældende lovgivning, at personfradraget er det samme, hvad enten den pågældende skatteansættes i hovedstadsområdet, i en købstad eller i en landkommune. Differentieringen af de skattefrie fradrag efter forsørgerstil-